

. Szám.

- Rajner
Mártával
) s kéri

S

mára.

eledvén,
kiknek
edjenek
i, hogy
kadjon.
most
befejező
őkészi-
ommal,
sszabb
tréfái-
pajtás
lyeket,
költe-
A régi
adnak;
héten
év vé-
lesz a

dkivüli
olvasói
ingyen

aa.

a, leg-
» Kis
VII.,
inté-

tala.

Szerkeszti Forgó bácsi.

MESSZE UT. (Lásd a 182. lapon.)

LXI. köt. 12. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. 1901. szeptember 22-én
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

INGOVÁNYOS UTAKON.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

SOKÁIG állt Veronka sápadtan, remegve, habozva a folyosón, ahol, bár még messze volt az est, meglehetősen sötétség uralkodott. Künn egyre feketébb felhők tornyosultak, a villám egyre sűrűbben cikázott s a menydörgés moraja mind közelebről és erősebben hallszott. Egy-egy nagyobb villámlásnál Veronka nagyon összezökkent; de csak ott állt tovább határozatlanul, tompa kétségbe-esésben. Végre nyílt az egyik ajtó és zokogva léptek ki rajta Jolánka és Dezső. Szótlánul haladtak a maguk szobája felé.

Veronka megmozdult, szólni akart, de hang nem jött ki a torkán. Nem tudta kimondani azt a rettenetes kérdést: él-e még Lilike vagy meghalt?

Testvérei elhaladtak mellette, de Jolánka még zokogása-közben is haragos, elkeseredett pillantást vetett reá, úgy hogy a boldogtalan Veronka most már éppen nem mert megszólalni. Dezsőnek azonban mást sugott a jó szive. Ő is rátekintett Veronkára, és amint ennek halovány arcán azt a nagy kétségbe-esést látta, megállt és halkán, szomorúan mondá:

— Még él... még nem tudhatni, mi lesz... mindjárt megjelen az orvos, bizonyosan eszméletre ébreszti. Még remélhetünk, hát nem köll kétségbe esned. Hiszen nem is akartad... nem szándékosan tetted.

— De igenis rosszat akart! fakadt ki Jolánka nagy elkeseredéssel. És ha meghal a mi édes kis angyalunk, te leszel a gyilkosa, te, gonosz Veronka!

Veronka a Dezső szelid szavaira már kissé föl kezdett lélekzeni, de mikor a

Jolánka keserü és zord kifakadását hallotta, csak még haloványabb lett. Szó nélkül, lehorgasztott fejjel sompolygott be a maga kis szobájába.

Kinos aggodalomban telt az idő, míg végre vagy másfél óra múlva megérkezett az orvos. Az egész háznép feszülten leste, mit fog mondani. Oda csoportosult mindenki a folyosóra, mert csak Vilma néni és a nagymama mehettek be az orvossal a kis beteghez. Nem köllött nagyon sokáig várniok. Körülbelül tíz percz múlva kijött Vilma néni és örvendezve szólt:

— Jobban van! Már fölcusodott és remélhetőleg nem lesz nagyobb veszedelem. Ha az ütés egy hüvelyknyivel alantabb éri a halántékán, akkor... No de azon most már ne töprenkedjünk, hogy mi lehetett volna. Adjunk hálát a Gondviselésnek, hogy kis kedvesünk megmenekül. Hol van Veronka? Nem látom itt... Jolánka, siess hozzá! Képzem, mennyire kétségbe van esve... Nyugtasd meg, hogy Lilikének a baja nem veszedelmes, csak elájult az erős ütéstől. Dezsőkém, mondd meg a kocsinak, hogy álljon elő a kocsiival, mert az orvos ur nem sokára elutazik... Te pedig, Gabika, maradj a szobátokban, mert úgy látom, nagy zivatar közeledik.

A néni vissza tért a beteghez, Dezső sietett a kocsihoz, Gabika fölvidultan tért a szobába, Jolánka pedig megindult a jó hírrel Veronkához.

Az első pilanatokban Jolánka maga is majd nem ujjongott örömeiben. Csak ájult volt a kedves kicsike, nincs veszedelemben. Szerencsés véletlen, hogy így van. Ha az ütés egy hüvelyknyivel alább éri, akkor Lilike áldozatul esik a Veronka vad indulatának. Jolánka még most is megborzadt

e gondolatra s olyanformát érzett, hogy soha sem fogja Veronkának ezt a tettét megbocsátani. Szinte csodálkozott, hogy Vilma néni mindjárt Veronkára gondolt és olyan részvétellel említette, mennyire kétségbe lehet esve. Tehát nyugtassák meg. Igaz, úgy van, ahogy a néni gondolja; Jolánka látta a boldogtalan Veronkát. De ha szenved, ha mardossa a bánat és lelki furdalás, nem megérdemelte-é?

Ilyen-forma gondolatokkal nyitott be Jolánka a testvéréhez. Veronka a pamlogon feküdt s arcát kezeibe rejtve keservesen zokogott. A léptek zajára fölugrott és elejébe rohant Jolánkának.

— Hogy... hogy van...? Mit tudsz? kérdé remegő hangon.

Jolánkán annyira uralkodtak az ő haragos gondolatai, hogy az első pillanatban nem is vette észre, mekkora fájdalom, félelem tükröződik a Veronka dult vonásain. Nem felelt rögtön a kérdésére. Nem árt az, ha még egy kicsit szepeg, remeg, mielőtt megtudja a jó hírt, mely megszabadítja a további aggodástól.

De Veronka másra magyarázta ezt a némaságot. Sziv-szaggató hangon sikoltott fel:

— Meghalt! Meghalt! Nem mered megmondani!

És hirtelen megiramodva, kirohant az ajtón, mielőtt Jolánka csak egy szót is szólhatott volna.

— Veronka! Megállj! Dehogyan halt meg! Jobban van! Hová rohansz? Megállj hát!

Ezeket kiáltozva sietett Jolánka utána; de szavait már csak a pusztá falaknak kiáltozta. Veronka már a lépcsőn rohant lefelé; mire pedig Jolánka oda ért, Veronka már künn volt az udvaron.

Jolánka kissé sajnálni kezdte, hogy a jó hír elmondásával késlekedett. Tessék! Csak baja van miatta. Most utána köll szaladnia.

Nem ment messzire: a ház ajtajában meg köllött állania. Már kitörőben volt a zivatar, rettentő szél tombolt, a villámok sűrűn cikáztak, hatalmas mennydörgés rázkódtatá folytonosan a levegőt és nehéz eső-cseppek is kezdtek hullani.

— Itt várom meg, gondolá Jolánka. Ez a fürgeteg hamar bekergeti.

Várt, sokáig várt; de Veronka csak nem jött. Kiáltozta a nevét, de gyöngé hangja elveszett a szél üvöltésében és a mennydörgés morájában. Végre már nem is maradhatott a nyitott ajtóban. A zivatar teljes erővel kitört, a zápor zuhogva omlott alá, a szél becsapkodta az ajtón.

— Mit álldogál itt, kisasszonykám? szölt az öreg szakácsné. Menjen a szobájába... az ajtót be köll zárnom, mert nagyon becsap az eső.

Mialatt kívül fürgeteg tombolt, benn a házban mind-inkább földerültek az arczok. Az orvos nem hiába biztatta őket: a kis Lilike fején jókora daganat támadt ugyan, de egyéb baj nem mutatkozott s egy-két óra múlva a kis leányka nyugodt, mély álomba merült. Most már Vilma néni is távozhatott a beteg mellől, gondolhatott egyébre is, nevezetesen pedig arra, hogy pontosan megtudja: miképen történt a Lilike megsérülése. Eddig csak annyit tudott, hogy Veronka okozta, de nem ért rá, hogy részletesen kikérdezzesse a gyermekeket.

— Mindjárt vacsorálunk, mondá. Addig mondjátok el nekem, hogyan történt ez a sajnálatos eset.

Az a vacsora bizony ez este ott hiült az asztalon, senki sem látott hozzája. Pedig Vilma néni hamar megtudta, amit tudni akart. Dezső beszélte el, hiven, igazságosan, mint igazi jó testvér.

— Esze ágában sem volt Veronkának, hogy Lilikét bántsa, mondá. Gabikával pörölt és mérgében őt akarta megdobni, de a golyó valamikép félre szaladt és Lilikét érte, úgy történt a baj. De meg is bánta ám! Egészen ki volt kelve a képéből, mikor utoljára láttam.

— Hol van? Hivd elő, Jolánka! Bizonyosan a szobájában van.

— Nincs ott, felelé Jolánka meglehetősen zavarodottan.

— Csak nem jár künn ebben a szörnyű zivatarban!? szólt a néni nyugtalanul. Akkor sem volt már ott, mikor a jó hírrel hozzá küldtelek?

— De ... igen ... ott volt.

— Nagyon megörült?

— Nem mondhattam meg neki ... elrohant, mielőtt szólhattam volna.

Ez, tudjuk, csak félig volt igaz. Vilma néni nem is érte be annyival.

— Elrohant? Miért?

És addig kérdezgette a mind-inkább megzavarodó, akadozó Jolánkát, hogy végre is megtudta az igazat. Nagyon komolyan, majdnem szomorúan nézett Jolánkára.

— Nem viselkedtél jó testvér módjára, mondá. Emlékszel-e, mikor dicsekedtél, hogy jó vagy s én azt feleltem, hogy még meg kell állanod a próbáját? No's, nem álltad meg. Könyörtelen voltál azzal szemben, aki hibázott ugyan, de keserűen bánja a hibáját. Azt a hitet keltetted Veronkában, hogy Lilike meghalt, pedig jó hírrel vigasz-

talnod kellett volna őt. A boldogtalan Veronka most nem mer közénk jönni.

— De hiszen már nincs baj! kiáltott fel Gabika. Azt meg kell tudnia annak a puskaapor Veronkának is. Bizonyosan a kocsiszinbe bujt el a nyulaeskáihoz és mókuskához.

— Mindjárt megkeresem, szólt Dezső.

Kiszaladt, de nem sokára csuron vizesen, ám Veronka nélkül tért vissza.

— Nincs ott mondá. Talán a kerti házban rekedt, nem tud bejönni a szakadó zápor miatt.

Rögtön küldtek eselédet oda. Ez is azzal tért vissza, hogy Veronka nincs ott.

Most már aggódni kezdtek. Az indulatos Veronka máskor is elrejtőzött ugyan, mikor éppen makranczos kedvében volt; de hogy ilyen roppant zivatar és záporos idején a házon kívül kóboroljon, azt még róla sem tudták elhinni.

— Talán itt a házban bujt el valami zugba' és busul, kesereg, szólt Vilma néni. Megkeresem én magam.

Alig távozott, már Dezsőnek sem volt nyugta. Ő is fölkerekedett.

— Ejnye no, szegény Veronka! Még beteggé busulja magát, mikor pedig már semmi ok reá. Megyek én is, hát ha rá találok.

Gabikának sem volt maradása. Ő volta-képen még szinte hibásnak is érezte magát benne, hogy ennyi baj keletkezett.

— Reám haragudott meg Veronka, engemet akart megdobni... Mért is nem talált! Az én koponyám keményebb, jobban kibirta volna, mint az édes kis Lilié... nem volna ilyen fölfordulás és Veruska most nem ijedezne, hogy megölte Lilikét... Már csak megyek én is és keresem, én legjobban ismerem az ő kedves buvó-helyeit.

Ekkép Jolánka egymaga maradt a szobában, éppen nem kellemes hangulatban. Nagyon jól érezte és tudta, hogy ő lesz az oka, ha valami baj esik Veronkával. Mért is nem mondta meg neki mindjárt a jó hirt! Miért akart gyönyörködni a kétségbe esett testvére remegésében! Igen, a néni-nek igaza van: nem állta meg a valódi szivjóság próbáját!

Aggódva, szorongva s végre zokogva várta, milyen hírrel térnek vissza, akik Veronkát keresik. De hiába bizakodott, hogy egyik vagy másik egyszerre majd csak betoppan vele. Épp az ellenkező történt. Egyik a másik után azzal tért vissza, hogy Veronkának semmi nyoma. Fölkutatták az egész házat, pinczétől a padlásig, az istalókat, kocszi-szint, kerti házat; az egész cselédség

AHOGY LEHET.

*Egy manócska nyargalász, neveti más három.
— Jaj te! Hisz fonákul ülsz azon a számaron!
— Ahogy lehet! Kantár kell a lovas kezébe:
Más nincs, hát kapaszkodom a farka hegyébe!*

is kereste-kutatta, csuron-vizes lett mindenki a szakadó záporban... mind hiába... Veronka eltűnt, nyomtalanul.

Ujra nagy lett az izgalom és aggodás a házban. Vilma néni átküldött a szomszédokhoz is, de eredménytelenül.

Azaz, nem egészen eredménytelenül. Csak hogy, amit megtudtak, az még inkább meg-

riasztotta őket. Mert egyik szomszéd azt mondta:

— Épp mikor kitörőben volt a zivatar, láttam, hogy Veronka kisasszony kifut a kapun és eliramodik. Még bizony csodálkoztam, hogy ilyen ítélet-időben szaladgálni van kedve. No, csak nem futott világgá?

De igen, semmi kétség, azt tette. Kétségbeesésében, megzavarodott fővel világgá futott s ki tudja, hol bolyong, mi lett belőle ebben a szörnyü égi-háboruban! Lilikét féltették s talán Veronka lesz az, akit soha sem látnak többé!

(Vége következik.)

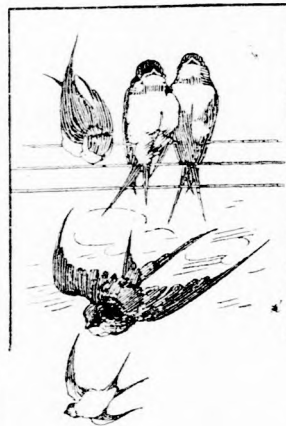
MESSZE UT.

(Képpel a czimlapon.)

Üt az óra
Indulóra.
Kedves Lóra
Üljünk lóra,
Elmegyünk ma *Mogyoródra*.
Vagy ha nem is ülünk lóra,
Se vasutra, se hajóra:
Mégis bubám, készen legyünk,
Mert mi még ma messze megyünk.
Hej, *Mogyoród kies tája* ...
Nagyon vágyakozom rája!
Az utjáról le se térjünk,
Hogy idején oda érjünk!
No most szaporán előre,
A kertből ki a mezőre!
Sűrű bokrok erdő-szélén
Ottan sorakoznak szépen
A delelő nap fényében.
Bimbó sűrűn vagyon rajtok,
Bimbót szedni is ohajtók:
Mert hát a bimbója, oh,
Merő érett mogyoró!
Oda megyünk bubám Lóra,
Oda bizony ... *Mogyoródra*!
Gyorsan, gyorsan, int a bokra ...
Szedjük, szedjük négy marokra!

MADARAK KÖLTÖZÉSE.

Rövidül a nap, hosszura nyulik az éj, hűvösödik a levegő. A fák lombja sárgul és hulladoz. Erdő, mező nem csak színét veszette el, hanem amint ott járkálunk, meglepődve vesszük észre:

— Milyen csönd van! Mi történt?

Az történt, hogy az erdő, mező szárnyas lakosságának nagyobb része elköltözött. Nincs röpködés, csicsérgés, madár-dal; vad-galamb nem bűg, gólya nem tünődik a víz partján, elköltöztek mind a téli szállásukra, messzi délvidékre, ahol nincs tél, nincs hó és fagy.

Még messze jár tőlünk Tél apó, csak hetek, hónapok mulva köszön be hozzánk, de a költöző madarak hamar megérzik, hogy biz' ő mégis csak közeledik. És a bölcs természet olyan ösztönt adott nekik, hogy idején utra kelnek, ne érje őket itt a hó és hideg. Mert ha itt érné, ugyancsak keserü sorsra jutnának, alig egy-kettő érné meg a tavaszt. Még a hideget ha kibírnák is valahogy, de már az éhségtől el köllene pusztulniok. Féreg, bogár, légy mind elbujik a téli fagy elől; mag-termő növény nincs; fa, bokor kopaszon meredez, sehol semmi harapni való. Nem tehetnek hát okosabbat, mint hogy elvándorolnak oda, ahol inség, halál nem fenyegeti őket.

Nem mindnyájan költöznek egyformán messzire. Némely kisebb vándor-madár, kivált a gyöngy-kis énekes, csak Európa déli országaiba huzódik. Másoknak ott sincs elég meleg, átröpülnek a tengeren Ázsiába, Afrikába; különösen a fecske és a gólya csöppet sem ijed meg a végtelennek látszó tengertől. Oly gyorsan és kitaratóan tudnak röpködni, hogy semmi féle hajó vagy gőzkocsi sem versenyezhetne velök.

Némely madár csak a párjával indul a nagy utra, mások ellenben nagy társaságban szeretnek utazni; így a daru, gólya, fecske. Itt nálunk csak kisebb uti társaságok csoportosulnak. Egy-egy vidéken a fecskéket napokig láthatni valamely rét fölött egyre nagyobb számmal röpködni: gyülekeznek. Nem indulnak mindjárt az első gyűlés után; megvárják, míg a környék összes fecskéi együtt vannak. És aztán — egyszerre csak nincs fecske az egész környéken. Elutaztak.

A gólyák rendszeren valamely víz partján gyülekeznek. Az előbb érkezettek magasan keringenek a levegőben több napig, míg a környékbeli társak mind össze gyűltek; aztán indulnak.

Minél tovább halad délfelé a vándor madár-csapat, annál nagyobbra növekszik, mert újabb meg újabb társaságok csatlakoznak hozzá, aztán együtt repülnek odább délfelé, míg csak a tengerhez érnek. A tenger-partnak vannak bizonyos helyei, ahol a különféle országokból vándor-utrá kelt madarak különösen szeretnek megpihenni, mielőtt a tenger fölötti nagy utra indulnának. Az ilyen helyeken ezer meg ezer számra gyülekeznek össze és itt néha véres csaták is folynak. Ugyanis ragadozó keselyűk, sasok és egyéb rabló-madarak

sokszor követik a fáradt vándorokat és könnyű zsákmányra számítanak; de kivált a gólyák nem hagyják cserben egymást, csapatostul szállnak szembe a rablóval és legtöbbször el is üzik.

A parton jót pihenvén, fölemelkedik a vándor madár-sereg és neki indul, hogy átröpüljön a Földközi-Tengeren. Ez ám aztán a repülő próba! Száz meg száz mértföldnyire köll pihenés nélkül röpködniök, s amelyik bele fáradna, nembírná, az veszve van: leesik a tenger hullámaiba. Ez azonban csak ritkán történik. A szárnyas sereg fáradtan ugyan, de eljut az ázsiai, afrikai partra. Ott feloszlik a sereg s a vándorok egyenként vagy párosával választanak maguknak tanyát, ahol kellemesen éldegélnek, mialatt nálunk a zord tél garázdálkodik.

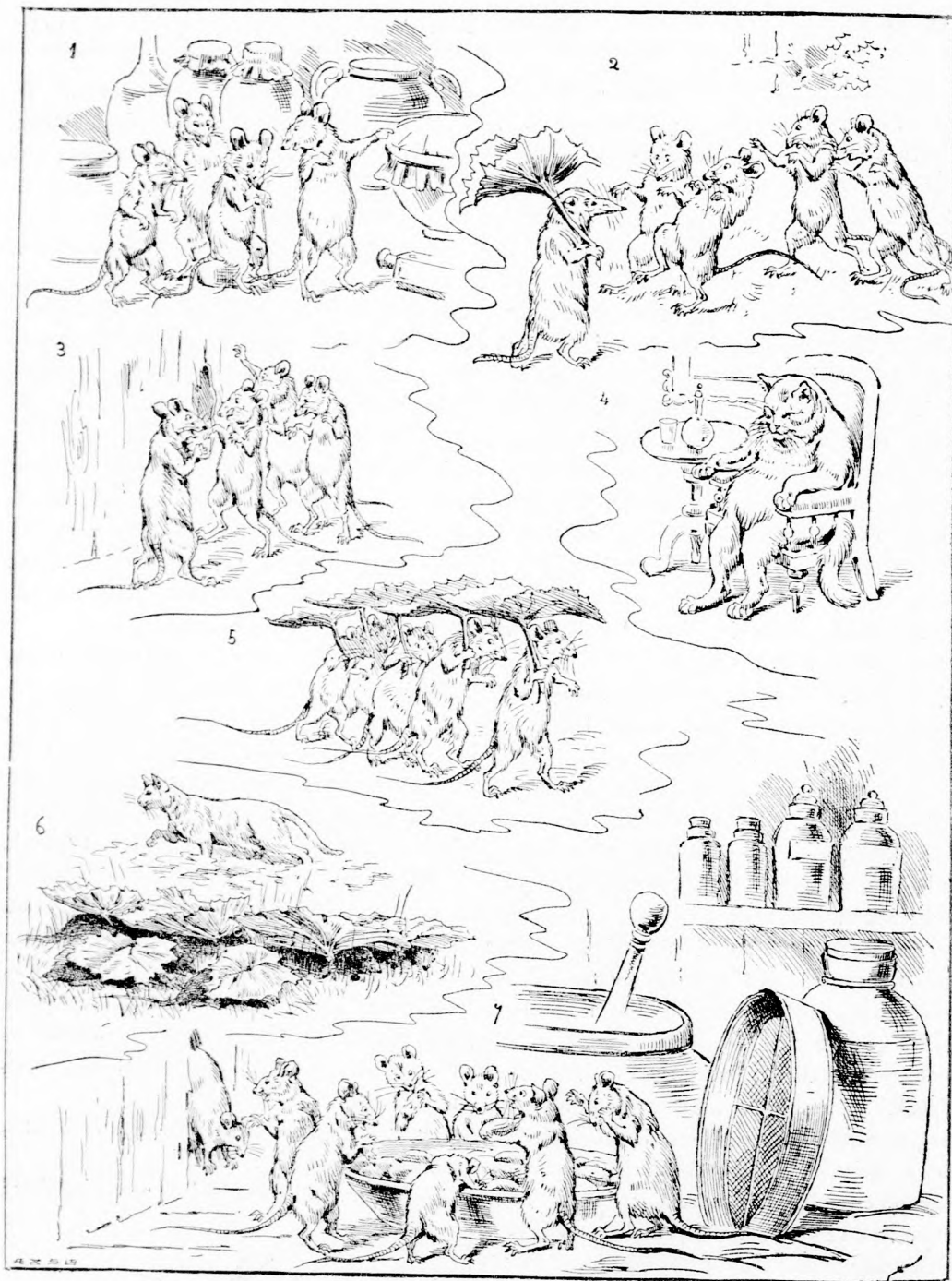
Kellemesen élnek ott, de mégis vissza vágyódnak hozzánk. Mert csakis nálunk vannak igazán otthon, itt raknak fészket, itt költik ki fiókáikat. És csodás ösztönük a nagy messzeségben is megsugja nekik, mikor nálunk a tavasz kezd közeledni. Akkor ők is fölkerekednek és vissza térnek hozzánk.

Vissza felé is nagy csapatokban indulnak s a nagy társaságból aztán mind-untalan kiválik egy-egy kisebb csoport, hogy jobbra vagy balra térjen el: a maga vidéke felé, ahol a régi kedves fészket tudja és pontosan meg is találja. Ha télen át elpusztult az üres fészek, az sem nagy baj: épít újat, ugyan-olyat.

Ha tehát őszkor vándor-madarakat látunk, szívesen kívánjuk nekik:

— Szerencsés utazást! A viszontlátásig!

FARKINCZÁS FORTÉLYA. (Lásd a 186. lapon.)

PALIKA A LAKOMÁNÁL.

NAGY vendégség volt a házban, az apa nevenapját ülték meg. Közelről, távolról annyi vendég érkezett, hogy alig fértek a nagy ebédlőben. Persze a gyermekeknek be köllött érniök azzal, hogy külön asztalkát terítettek meg számukra. De nem is bánták ők azt, csak hogy ők is jelen lehettek a nagy vacsoránál. Jutott nekik is bőven minden jóbul.

A rendes vacsora idejénél jóval később kezdődött a lakoma és szinte vége sem akart szakadni, már amint ez ős-magyar szokás. Rég elmúlt az óra, mikor a gyermekek le szoktak feküdni, de most rá sem gondoltak, álmosak sem voltak, ott maradtak volna ők tovább is. Hanem a mama még a nagy vendégség közepett sem feledkezett meg rólok s néhány pillanatra oda sietett hozzájuk.

— Fiacskáim, ti most már szép csöndesen osonjatok el és feküdjetek le. Későre jár az idő, a vacsorának igazában már vége.

Jenő, Gusztika és Bözsike azonnal fölkeltek és kiosontak a teremből. Már fenn is voltak az emeleten a szobájokban, mikor észre vették, hogy Palika nincs velök. No, majd jön. De nem jött. Hol maradhat? Már levetköztek, hát nem nézhettek utána; de kiálltak a lépcsőre és ott várták sokáig. Végre megtudták a szobalánytól, miért nem jön Palika: engedelmet kapott,

hogy végig ott maradjon a vendégségben.

Nagyon megnyult a három testvér képe. Lám, milyen ügyes kópé az a Palika! Milyen jó dolga van! Hogy ők is nem gondoltak erre! De most már csak nem öltöznek fel újra, hát szépen lefeküdtek.

Palika csakugyan ott maradt az asztalkánál. A mama nem sokára észre vette s újra oda ment, de ekkor Palika makranczosan kezdte mondogatni, hogy még nem álmos, még maradni szeretne.

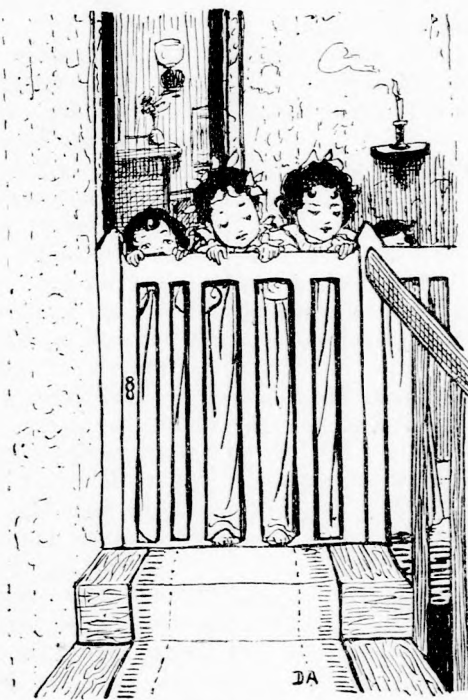
Kicsibe mult, hogy a vendég-sereg előtt nagy zenebonát nem csinált. De a mama nyájasan mondá:

— Jól van, fiacskám. Hát fenn maradhatsz végig.

Büszkén és örvendve ült Palika a helyén. Öröme azonban, mi tagadás, nem tartott sokáig. Más volt az, mikor még a testvérei is ott ültek s beszélgettek, tréfáltak. De most enni való már nem volt; de hiába is lett volna, mikor ugys torkig lakott; nem volt ki vel csak egy szót is váltani, a nagy asztalnál ülő vendégek rá sem hederítettek.

Hát ez így szörnyen unalmas kezdett lenni. És véget sem akart érni. A vacsorán tul voltak régen . . . miért nem kelnek már föl? Itt üldögéljen elárvultan órákig ennél a kis asztalnál? Már el is álmosodott, de még csak szunyókálni sem lehetett a nagy zsvájban.

— Bizony, talán jobb is Jenőéknek . . . nyugodtan alhatnak, gondolá bosszusan.

. . . VÁRTAK SOKÁIG.

Végre valahára asztalt bontottak s a többi szobákba vonultak. De Palikával itt sem törődött senki, csak úgy ügyelgett roppant álmosan egyik helyről a másikra. Megpihenni sehol sem lehetett, mindenütt jártak-keltek, lármáztak azok a kiállhatatlan vendégek. Palika már csak úgy támolygott a fáradtságtól és álmoosságtól. Meg sem is foghatta, miért nem kotródnak már haza a vendégek, hiszen ez szörnyen unalmas!

Majdnem hajnal felé járt az idő, midőn végre ágyba jutott s így dohogott:

— Erdemes is volt ezért gyötrődni!

Ugy érezte, hogy még csak elaludt, már rázogatták és zavarták ki az ágyból.

— Még álmos vagyok... későn fekszem le.

— Mi is, felelt a mama. De aki vendégeskedik, annak kevés álommal kell beélnie.

Az unalmas fárasztó éj után még roppantul rossz napja is volt Palikának. Bágyadtan, lankadtan gubbasztott, semmi játék sem köllött neki és így szólt a testvéreihez:

— Ti voltatok az okosabbak. Megkeserüljük azt, ha elérjük, ami nem nekünk való.

REJTETT NÉV.

Szőke	Udvarias
Bűn	Valóság
Szűk	Gyáva
Rövid	Drága
Fel	Jó.
Görbe	
Kicsi	

Ha e szavak mindegyike helyébe az ellenkező értelmű szót teszik, akkor a kezdő betűkből egy jeles erdélyi fejedelem neve derül ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök.“

Görög tündérmesék gyermekek számára. Irta Kingsley Károly. Angolból fordította Pulszky Ágost. Hat könyömből álló képpel, díszes kötésben.

FARKINCZAS FORTÉLYA.

(Képpel a 184. lapon.)

ELE volt a kamara mindenféle jóval. Amit éhes egérkének a szeme-szája megkívánhatott, azt mind bőven megtalálta. Csaptak is ott az öreg Farkinczás és atyjafiai nagy lakomákat (1), egészen addig, míg egy napon — jaj, szörnyű nap volt az! — rajtok csapott az a gonosz czicza. No, szerencsére, ép bőrrel menekültek, még csak a farka hegye sem veszett oda egynek sem.

Igen ám, de a lakmározásnak vége lett, mert észre vették, hogy az irigy czicza állandóan őrzi a kamarához vezető utat. Már ez nagy hiba volt, mert szerették a jó falatot, de még jobban az irhácskájokat. Egy napon azonban az öreg Farkinczás ugyan furcsán jelent meg köztök: egy nagy lapu-levelet (2) tartott a feje fölött.

— Gyerekek, tegyetek úgy mint én. Ilyen lapu-levelet segítségével átsurranunk az udvaron, a czicza nem ismer ránk.

Nevették az öreget.

— Köll is az nekünk! Majd kilessük az alkalmát, amikor nem lesz veszedelem.

Farkinczás távozott s látták, hogy a kamara felé tart. Mindjárt lakomázni fog. Nagyon megehült rögtön a többi is és iziben utnak indult; de alig hogy kibujtak a lyukból, ugyancsak megszeppentek (3), mert mindjárt meglátták a cziczát. Aludni látszott ugyan, de hát ravasz kópé ő kelme. Talán csak színleli az alvást. Vagy ha alszik is (4), a legcsekélyebb neszre fölrezen és ha ott éri őket az udvar közepén, akkor kész a veszedelem.

De egyebet is láttak. Amott messze egy nagy lapu-levelet mozgott a földön, mint ha a szél lódítaná odább.

— Az Farkinczás! Mégis csak igaza volt a fortélyos öregnek. Kövessük a példáját!

Szerzett mindegyik egy-egy nagy lapu-levelet és lassan, ovatosan megindultak. A legkisebb neszre meglapultak (5) és eltakarták magukat, úgy, hogy még közlőrl

is úgy látszott, mint ha csak egy csomó lapu heverne ott.

Jól is tették, hogy ezt tették. Mert a czicza valóban gyanakodni kezdett. Szétnézett, szaglálózott, meg is indult, hogy keresgéljen (6); de nem látott egyebet, csak egy csomó lapu-levelt és nem gyanította, ki lappang alatta.

Szerencsésen el is jutott az éhes társaság a kamarába és vígan lakomázott (7), miközben ugyancsak dicsérték az öreg Farkinczást, bocsánatot is kértek tőle, hogy eleinte nevettek.

— Nem haragszom, szolt az öreg. Csak máskor ne siessetek a nevetéssel, ha tapasztalt öreg mond tanácsot, mert megint úgy járhatnátok, hogy amin neveltetek, csakhamar megteszitek magatok.

A PAJKOS FELHŐCSKE.

— Történetke a magasban. —

MOLT egyszer egy pajkos kis szürke Felhőske, mely egész reggel vígan lebbent-tánczolt a kék egen, a kedves szelid kis Szellő társaságában. Nagyon jól mulatott, de lassacsckán meguntta, hogy mindig majdnem ugyan-egy helyen tánczolgasson és egyebet se tegyen.

— Hallod-e, Szellő, te nagyon gyöngé és lassu legényke vagy, mondá. Nem jutok odább veled.

— Sajnálom, Felhőske, de tőlem nem telik több. Hanem tudod mit? Haza megyek és elküldöm hozzád a Szél bátyámat. Az sokkal erősebb, bátrabb és iziben elvisz, ahova akarod.

— Hát csak küldjed szaporán!

Nem köllött sokáig várni. Mihamar ott termett Szél ur s Felhőske kézen ragadta.

— Repüljünk gyorsan! mondá. Már nagyon unatkozom, szeretnék valami mulatságot. Lenézegetünk a földre, talán akad valami jó tréfa.

Nem röptültek sokáig, mikor Szél ur megszólalt:

— Egy csapat embert látok amott a mezőn. Ugyan mit csinálnak?

— Tudom én! Nyári mulatságot rendeznek, vigadnak, tánczolnak és nagyon örvendeznek, hogy olyan kellemes napfényes idő jár. Siessünk csak oda, egyenest a fejk fölé. Ha ők mulatnak, nekem is legyen egy kis mulatságom.

Amint a kijelölt helyre értek, Felhőske néhány kövér eső-cseppet küldött le. Egyik esőpp nagyot koppant egy fiúnak a kalapján, a másik meg egy leánykának az orrocskájára.

— Esik! kiáltott föl ijedten a leánya.

— Mi jut eszedbe! felelték a többiek.

Hiszen épp csak egy kicsike felhő van az egen. Attól meg nem ijedünk.

Hallotta Felhőske és nagyot nevetett.

— Vitézkedtek? No, mindjárt megvállik.

Sürübben hullatta a kövér esőppeket. Oda lenn, kivált a leányok, ugyancsak sikoltottak, ijedeztek.

— Jaj, az uj kalapom!

— Jaj, a szép csipkés ruhám! Hamar, fussunk haza!

— Csakugyan nem tréfa, esik javában, vallották meg a fiuk is.

És mindnyájan versenyt futottak, miközben a pajkos Felhőske folyvást ontotta nyakukba az esőt. Eppen mire beértek a házba, megszűnt az eső, mert a pajkos Felhőske már odább szállt Szél ural.

— Ugy-e pompás tréfa volt? Hogy futottak! Hogy ijedeztek! Hahaha! Nem is kezdik újra a mulatságot, mert a fü nedves. Jaj de jól mulattam rajtok! No, most mit csináljunk?

Fürkészgetett, nézegetett le a földre. Nem sokára örvendve kiáltott fel:

— Amott egy kerékpáros csapat indul utra... több nő is van köztük. No, mindjárt rájok riasztok.

A kerékpáros társaság csakugyan épp megindult.

— Nagyon jó időnk lesz, nem meleg, esőtől sem köll félnünk. Az a kis felhőske nem számít.

Gonoszul kaczagott fenn a pajkos Felhőske.

— Nem számítok? Megálljatok csak!

Hirtelenében ugyancsak bő záport zudított a fejökre.

— Oh vissza! Térjünk vissza! kiáltozták a kirándulók boszusan. Csupa víz lettünk! Így nem mehetünk odább.

A Felhőske fönn diadalmasan kaczagva nézett Szél urra, kinek szintén tetszeni kezdett a tréfa. Hát ő maga is neki rugasz-

kodott és akkorát fujt, hogy a fák is meghajoltak bele.

— Jaj, zivatar lesz, ijedeztek az emberek mindenfelé és sietve haza menekültek.

Alig bujtak a szobába, már látták, hogy hiába való volt az ijedelem. Mert a pajkos Felhőske és Szél ur már messze nyargaltak.

LEGSZEBB A MAGYAR TÁNCZ!

— Tudsz-e csárdást?
— Tudok hát!
Hát keringőt,
Francziát?
— Azt is tudok
Bözsikém;

Hej sok tánczot
Járok én!
De legszívesebben járom
A csárdást, ha akad párom.
— Leszek párod Mariskám,
Ropjuk el jó magyarán!

— Pompás! ujjongott Felhőske. Rég nem volt ilyen vig napom. Csak akadna még valami jó tréfa! Ahá, látok is már valamit. Nézz oda, Szél pajtás, látod azt az öreg asszonyt?

Tágas udvaron egy öreg asszony azzal foglalkozott, hogy gyönyörűen kimosott fehérneműt teregetett a kifeszített kötélre.

— Nagyon szép lesz a ruha, mondogatta örvendezve. Pompásan fog száradni... nap is süt, meg egy kis szél is fuj.

— No, ezt az anyókat megtréfáljuk, szólt fenn a pajkos Felhőske.

— Bajosan teheted, jegyzé meg Szél ur. Az a ruha ugyanis vizes, tehát az anyóka nem igen fogja banni, ha egy kis tiszta esővíz éri.

— Csak hogy ketten vagyunk ám, együtt majd végzünk vele. Nézd, most már betért az anyóka a házba . . . most rugaszkodjál neki és fujd le mind azt a fehéreneműt a kötélről. Azután következik az én dolgom.

Szél ur nem igen szívesen tette, tudván, hogy az ő kötelessége az volna, amit az öreg asszony várt tőle: hogy gyorsabban szárita lengedezésével a ruhát. De ha már szövötkézett a pajkos Felhőcskével, nem akarta rontani a kedvét. Tele szivta a tüdejét és akkorát fujt, hogy egy pillanat alatt lesöpörte mind a szép fehéreneműt a kötélről a porba. Ekkor aztán a Felhőcske

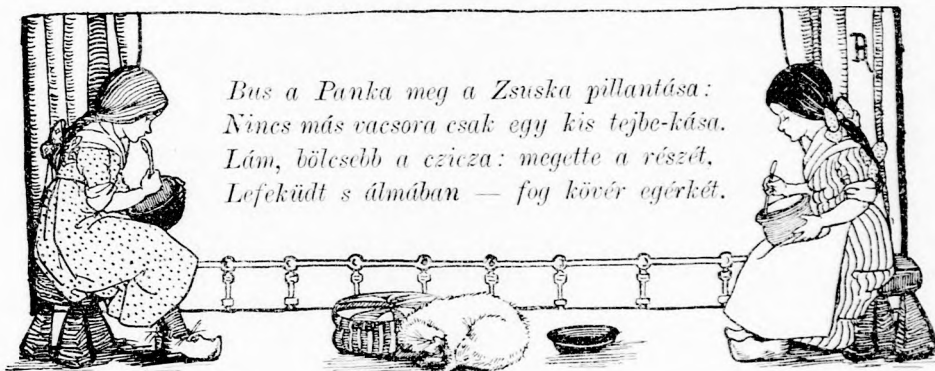
hirtelen nagy záport zuditott le, a porból iziben sár lett és a gyönyörűséges patyolat ruha pocsékká keveredett a piszkos sáros lében.

Rémülten futott ki az öreg asszony a házból és majdnem sirva szedte össze a ruhát.

— Oh jaj! Oh jaj! Egész napi munkám kárba veszett! Elülről kezdek az egészet! Pedig öreg csontjaim már oly nehezen bírják!

Fenn a pajkos felhőcske majd megpukkadt nevetésében.

— Ez nagyszerű tréfa volt ugy-e Szél pajtás?

*Bus a Panka meg a Zsuszka pillantása:
Nincs más vacsora csak egy kis tejbe-kása.
Lám, bölcsőbb a cicza: megette a részét,
Lefeküdt s álmában — fog kövér egérkét.*

BÖLCS CZICZA.

— Borzasztóan nagyszerű, felelé Szél ur, kissé kelletlenül.

Volt azonban valaki, aki még inkább kelletlen képpel nézte már jó ideje a pajkos Felhőcske csinyeit. Ez pedig a melegen érző Napsugár volt.

Eleinte, mikor a pajkos felhőcske a nyári mulatságra gyülekezett társaságot riasztotta haza, Napsugár is inkább nevetett a csinyen. Mert neheztelt egy kicsit arra a társaságra, mivel hogy folyvást árnyékos helyet kerestek az »alkalmatlan nap« elől, amiből Napsugár az látta, hogy őt nem nagyon szeretik. Hát félig-

meddig megérdemelt büntetésnek gondolta, hogy Felhőcske rájuk riasztott. De már azt sehogy sem találta rendjén, hogy a kerékpáros társaság kénytelen volt haza menekülni; mikor pedig az öreg asszony nagy baját és kárát látta, no akkor már igazán haragra lobbant.

— Ezt már nem tűrhetem tovább! Ránczba szedem azt a garabonczás Felhőcskét.

Szél ur, amint a Napsugár közeledését észre vette, gyorsan haza illant, ott hagyva a pajkos Felhőcskét a faképnél. Egymaga pedig a Felhőcske csak nagyon lassan

tudott mozdulni. Hamar el is érte a haragos Napsugár.

— Hallod-e, Felhőske barátom, micsoda garázdálkodást viszel már reggel óta végbe? Hát illik az? Szabad az? Egész sereg embernek okoztál bajt és kárt.

— No bizony! felelt a Felhőske foghegyről. Ugy mulatok, ahogy nekem tetszik. Különben is csak tréfálgattam.

— Csak hogy az mind nagyon gonosz tréfa volt. Ezt én tovább nem tűrhetem.

— Valjon? Már pedig én tovább is csak így fogok mulatni. Tégy róla, ha tudsz.

Nagyon hetykén mondta ezt a pajkos Felhőske. A haragos Napsugár pedig csak annyit felelt:

— Teszek is róla!

És teljes forró, perzselő hevével rá kezdett tüzni a Felhőskére. Megis érezte ez rögtön; tudta, hogy ha ez tovább is így tart, vége neki! Mert a hőség hatása alatt gyorsan ritkult, foszladozott... még néhány perc és nem lesz többé Felhőske, szétfoszlik lenge párává, bele olvad a levegőbe, megsemmisül.

Bezzeg elmúlt a hetykesége is, a pajkos jókedve is. Remegve és alázatosan könyörgött:

— Jaj, bocsánat! Kegyelem! Nem teszek többé olyat!

— No's, megkegyelmezek, szólt a Napsugár. De föltételt szabok. Estig valami jó cselekedettel köll vezekelned. Szemmel foglak tartani!

Napsugár odább ment, Felhőske pedig aggódva gondolkozott, mit tegyen, hogy a hatalmas Napsugár meg legyen vele elégedve. Ide-oda lengett s amint letekintgetett a földre, megpillantott egy gazda embert, aki busan nézte a vetését.

— Mind kiszárad! sóhajtá. Ez a tikasztó hőség teljesen kiperzseli. Oda a termés!

Felhőske egy kis ideig tétovázott. Valjon segíthetne-e ő ezen a bajon? Megpróbálja.

És bőséges üdítő, éltető esőt bocsátott le a kiszáradt földre. A növényzet föl-

frissült, új erőt kapott, s a gazda képe kiderült.

— Áldott felhő, de jót tettél! rebegette hálásan. Megmentetted vetésemet, megmentetted a szükségétől.

Felhőske örvendő is, röstelkedve is hallotta ezt. Mennyivel szebb az, mikor dicsérik, áldják, mint amikor szidták és átkozták. Olyan boldogító az a tudat, hogy jót tett, hálásan emlegetik! És ő eddig arra pazarolta az erejét, hogy magának pajkos multságokat szerezzen a mások kárával, mikor pedig mind-annyszor jót is tehetett volna.

Este felé Napsugár újra fölkereste.

— Láttam, mit tettél, meg vagyok elégedve, mondá. De vigyázz, rossz uton ne találjalak újra!

— Attól ne félts többé! felelt Felhőske. Már tudom, hogy magamnak is azzal szerzem a legnagyobb örömet, ha másoknak javára fordítom a tehetségemet.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXI. köt. 10-dik számában közölt rejtett név megfejtése:

Pázmán Péter.

Helyesen fejtették meg: Neumann Frida, Vásárhelyi Pál, Geréb Andor, Csauscher Mariska, Thaly Florence, Szücs Böske, Somogyi Jolán és Jenő, Nagy Lenke, Vilma és Ernő (Kinek az írása? *F. b.*), Jörg Mariska, Haksch Mariska, Szakáll Paula, Kövesi Jenő, Pruzsinszky Gábor, Mérey Dalma, Tomka Olga, Jákó Margit és Miczike, Györgyei Adolf, Kohn Sándor, Ranschburg Béla, Hertelendy Bandi, Kiss Margit, Szentirmai Imre, Hirsch testvérek, Löw Mihály és Sándor, Poór Erna, Büben Aladár, Jurenák Gizi, Csepány Béla, Ágfalvi Endre, Pap Lilike, Altstock Hugo, Ádámffy Jolán, Biró testvérek, Humayer Erzsike, Mándy Gizella, Temesváry Laczika, báró Ambrus Antoinette, Ljubibratic Loli, Szvétek Ilonka, Háry Irén és Julia, Schuch Ilus, Fodor Lenke, Beke Bertl és Gyula, Rosenfeld Erzsike és Dalma, Kazy Péter, Garay Lujza és Mariska, Kolos Janka, Mihály és Fülöp, Herzog Dora és Vilma, Réz Lola, Winkler Tibor, Hatschek Adrienne, Bayer Anti, Lengyel Margit és Kálmán, Fáber Rizuska, Péterfy Vilma, Záborszky Mariska, Jenő és Géza, Szántó Olga és Ernő, Ferencz Pál, Kilezer Gyula, Cselkó Gizi és Ilona, Ullein Tónika, Csongrády Ilonka és Attila, Véghelyi Lajoska, Dominigg Ilonka és Erzsike,

Ragályi Eta és Gyurika, Veres Gizi és Józsi, ifj. Kováts Ede, Hirsch Emma, Krámer Irénke, Székly Ilona, Schnabel Jani és Béla, Hollós László, Materny Rózsika és Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertes lett *Ullein Tónika, Sopronban*, kinek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi*,

fordította *Móka bácsi*, hat színnyomatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXI. köt. 9-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Péterfy Vilma, Büchler Helénke és Jenő, Löw Lenke, Trebitsch Károly.

A „KIS LAP“ kedvezmény-könyvei.

RENDKIVÜLI kedvezmény, melyet az Athenaeum-társaság, mint a »Kis Lap« kiadó-tulajdonosa az előfizetőknek nyújt s melyet a kis olvasók oly élénk örömmel fogadtak, továbbra is érvényben marad.

Ez a rendkívüli kedvezmény abból áll, hogy a »Kis Lap« minden előfizetője, aki a czimszalaggal igazolja, hogy **fél évre** előfizetett, **ingyen kap egy kötetet** az alább felsorolt kiváló ifjúsági művekből, csupán 20 fillért (10 krajczárt) tartozván előzetesen a csomagolás és postai díj fedezésére beküldeni. Aki negyedévenként szokott előfizetni, a második évnegyedben élhet ezzel a kedvezménnyel, mind a két évnegyedből való czimszalag beküldése mellett.

Minden jogosult **félévi** előfizető **tetszés szerint választja** ki az alább felsorolt 57 mű közül azt, amelyiket megkapni kívánja. Erről, az igazoló czimszalag és a 20 fillér csomagolási és szállítási költség melléklésével, értesíti a »Kis Lap« **kiadó-hivatalát** s ez nyomban intézkedik a könyv elküldéséről.

A művek (mindannyi bekötve), melyekből az előfizetők szabadon választhatnak, a következő három csoportba sorakoznak:

I. Az Athenaeum Mesekönyvtára.

Benedek Elektől.

1. A honfoglalás mondái.	8. Krisztus-legendák.	14. Kalandos mesék.
2. Madár mesék.	9. Hetedhét ország ellen.	15. Állat-mesék.
3. Pásztor-mesék.	10. Apró mesék.	16. Bohókás mesék.
4. Vidám mesék.	11. Katona mesék.	17. Világszép mesék.
5. Csodamesék.	12. Mondák és legendák.	18. Tündér-mesék.
6. Virágmesék.	13. Székelyföldi mondák és mesék.	19. Óriások és törpék.
7. Mesék és mondák.		20. A tatárjárás mondái.

II. Forgó bácsi könyvtára.

1. Nellike.	7. Matyi és Peti.	13. Regék a görög hajdankorból.
2. A kakukóra.	8. Az arany hegy.	14. Kis elbeszélések.
3. Kis mesekönyv.	9. Francia tündérmesék.	15. A titok.
4. Apró szindarabok.	10. Két karácsony-est.	16. Mit beszélnek a harangok.
5. Aesopus.	11. Rosszesont Ferke kalandjai.	17. A két testvér.
6. Berti és Berta.	12. Czirmos czicza naplójából.	

III. Schmid Kristóf Ifjúsági Iratai.

1. Matild és Vilma vagy a különböző testvérek.	6. Tanulságos beszélykék.	14. Klára.
2. A piros tojások.	7. Eustachius. — Márton az öreg hegyi lakos.	15. A drágakövek.
3. A Virágkosárka. — A karácsony éj.	8. A jó Fridolin.	16. Nándor. — Egy fiatal spanyol gróf története.
4. Eichenfels Henrik és több történet.	9. A jó Örzse.	17. Jozáfat az indiai királyfi.
5. Tannenburgi Róza. — A fiatal remete.	10. A báránka.	18. Piros és fehér rózsák.
	11. Paulina.	19. Szent Antal életéből.
	12. Thalheim Etelka.	20. A kis kéményseprő.
	13. A virágkedvelők.	

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Zalathnai Kristóf. Cintra, a portugál királyok kies nyaralóját s a svéd király nyaralóit: Ulriksdalt és Drottningholmot én is ösmerem. Derék volna, ha találkozhatnánk s az egymástól olyan távol eső országokról beszélgethetnénk. — **Kontra Etelka.** Felekezeti és politikai dolgok nem valók a *Kis Lap*ba. Annál szivesebben veszem a közletekben lévő régi kiastrom rajzát és leírását. — **Csepány Béla.** Kérdéssel ne hozzám a szerkesztőhöz, hanem a kiadó-hivatalhoz fordulj. Hányszor volt ez már elmondva! De hát persze, nem elbeszélés vagy versike s e szerint legtöbbször nem is olvassátok. De én addig merevkedem ebben a dologban s nem engedek, amig végre is rátértek s megtanuljátok a kettő közt levő különbséget. — **Pogany Vilmos.** Azt tapasztaltad, hogy valahányszor pótló-számot kértél, a kiadó-hivatal mindannyiszor szívesen megküldé. De hát ennek az előzékenységnek is van határa. A véletlenből esett káron örömet segít a kiadó-hivatal, de a hanyagságot, gondatlanságot szíveséggel nem akarja növelni. Ezt fiam jól megjegyzed magadnak s ne csak a *Kis Lap*nak, de minden egyéb holmidnak is híven viseld gondját. Rend a dolog lelke, mondta a régi római író. — **Haksch Mariska.** Engem ugyan, kis lányom, zavarba ejtesz, midőn a kértekre közlött felszólítást, melyhez képest te a hozzád küldött képes lev. lapokat hasonlókkal viszonzod, nem tartod tiszteletben s a hozzád érkezett sorokat válasz nélkül hagyod. De nem csupán te rád van panasz e részt; többed magaddal nem viszonzod a képes levelezőlap-váltásra vonatkozó felszólítást. Aminek már most, ha e részt javulást nem tapasztalok, az lesz a következése, hogy ezentul egyötök fölkerésének sem adok helyet a *Kis Lap*ban. — **K. M. J.** Amekkora szigort kifejthetem, ime megtevém. Már most lessük az eredményt. De van a dolognak bibije. Ismerek elfogult szülőket, akik a fiu s lány közti levelezést nem szívesen látják. Amin a nyugatnak »gardedámtalan« országában persze csak mosolyognak. — **Winkler Tibor.** Kivánságodhoz képest intézkedtem. — **Szohner Tivadar.** Ha elolvasnád a *Forgó báci* 10 parancsolatját, az ügyed már rég rendben volna. — **Fáber Rizuska.** Minden szerdán esti 6—7 között. Nagyon szívesen látlak. — **Koller Sárika.** Kérésed szerint jártam el. — **Schuh Hus.** Te azon csodálkozol, hogy nyertél. Még sokkalta többen azon csodálkoznak, hogy nem nyernek. — **Friedmann Ernő.** Csak akkor küldesz be megfejtést, ha kedved tartja. Ebben bizony egy csöpp mulasztást sem látok. Már p. o. a gondatlan írásért igenis sokkal inkább haragudnám, ha haragos volna a természetem. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Csepány Béla (Gyöngyös) képes lev. lapokat szeretne váltani ifj. Metzger Edével.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

október—decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése meg ne akadjon. Az új évnegyed a »*Kis Lap*« most folyó 61-dik kötetének folytató és befejező részét fogja nyújtani, gondosan előkészített érdekes és változatos tartalommal, művészi rajzokkal. Érdekfeszítő **hosszabb elbeszélés** mellett újra bevonul vig tréfáival **Roszcson Ferke** is, a jó kedvű pajtás és minden szám közl kisebb **beszéléket, meséket, ismeretterjesztő cikkeket és költeményeket**, szép rajzok kíséretében. A régi rendes rovatok továbbra is megmaradnak; a rejtvények megfejtői közt minden héten **jutalom-könyv** kerül kisorsolásra, az év végén pedig külön **jutalom-kisorsolás** lesz a legszorgalmasabb megfejtők között.

Ervényben lesz továbbra is a **rendkívüli kedvezmény**, melyet a »*Kis Lap*« olvasói élveznek, hogy minden félévi előfizető **ingyen** kap egy értékes könyvet.

A »*Kis Lap*« előfizetési ára:

Negyed évre ... .. 2 korona.

Fél évre ... .. 4 „

Egész évre ... .. 8 „

Az előfizetési pénz, korona-értékben, legcélszerűbben postai-utalványon, a »*Kis Lap*« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-palota) intézendő.

A »*KIS LAP*« kiadalaó-hivat.